

PROP DE VOSALTRES

Actituds de l'evangelitzador (I)

Durant el mes de setembre recuperem a poc a poc el ritme ordinari propi de l'any. Els qui han pogut gaudir d'un temps de descans tornen al treball, els xiquets i joves reprenen els seus estudis i en les parròquies i grups cristians es reinicien les activitats catequètiques i formatives. En les institucions diocesanes programem les trobades i actes que realitzarem durant el curs.

Per a mi serà el quart any com a bisbe de Tortosa. Al llarg d'aquest temps he procurat conèixer les realitats que existeixen en la nostra diòcesi. M'està ajudant molt la visita pastoral que estic realitzant a totes i cadascuna de les parròquies. En cada comunitat puc constatar que es viu la inquietud per continuar anunciant l'Evangelí; que hi ha sempre un grup de cristians compromesos en la catequesi i en el servei als més necessitats; que molts cristians mantenen una fe viva i alegre moltes vegades enmig del dolor i de la malaltia; que els sacerdots s'esforcen de veritat per cuidar la fe de les seues comunitats, malgrat l'edat avançada d'alguns d'ells i que cada vegada han d'assumir més tasques; que molts pares demanen els sagraments de la iniciació cristiana per als seus fills; que també molts joves s'a-

costen a rebre el sagrament de la Confirmació, etc. Gràcies a Déu, hi ha moltes realitats esperançadores en els nostres pobles i ciutats.

No hem de tancar els ulls davant dels problemes que tenim en el moment actual: la sensació que el treball i l'esforç que fem no produeix els fruits esperats; desitjaríem també una major implicació dels pares en l'educació cristiana dels seus fills i en la vida parroquial; ens agradaria que el

compromís que els joves manifesten al rebre el sagrament de la Confirmació fóra més ferm; ens preocupa la debilitat de la institució familiar i la por que la majoria dels joves d'avui senten davant del matrimoni; pensem que si més cristians es comprometeren en la vida de l'Església les nostres comunitats serien més vives; ens pot invadir en alguns moments la sensació que la vida de les nostres parròquies s'està empobrint

i que sempre són les mateixes persones les que es comprometen en els diversos àmbits eclesials, etc.

Les dificultats poden ser afrontades amb actituds distintes: en algun cas pot ser un motiu per al desànim i acabar deixant el compromís; alguns poden caure en l'actitud de viure la missió sense esperança o en l'enyorança de temps passats que aparentment eren millors.

En canvi, per a qui creu en la força transformadora de l'Evangelí, una dificultat és vista com un repte; no s'acovardeix ni es deixa vèncer per ella; viu el compromís amb la humilitat de saber que la seua missió és sembrar i no arrebregar els fruits del seu treball; no perd l'alegria malgrat les pobreses que cada dia experimentem en l'Església; inclús pot arribar a viure aquestes pobreses com un do perquè ens poden fer més humils en l'anunci del missatge cristià, i fins i tot arribar a estimar-les perquè poden ser una ocasió per a una renovació interior de la vida eclesial. Com vivim cada un de nosaltres aquesta situació eclesial?

Que el Senyor ens concedeixi la gràcia de reprendre aquest curs amb esperança.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (I)

Un element determinant en la construcció de la pau és la relació amb la pròpia biografia. És difícil poder pacificar les relacions, poder pacificar la petita esfera de món en la qual vivim si, abans, no procurem estar en pau amb la pròpia vida, amb els orígens i el passat. Quan ens lamentem, obsessivament, pel passat que hem perdut o bé intentem planificar egocèntricament el futur, no assolim la pau en la pròpia trajectòria biogràfica.

Molt sovint, no estem en pau amb nosaltres mateixos perquè no acabem d'assumir el passat o bé

no renunciem a controlar egocèntricament el futur. I, no obstant això, els savis de l'antigor ensenyen que el passat és inamovible i que el futur és incert. Voler canviar el passat és absurd; però pretendre controlar els esdeveniments del futur és ingenu.

Necessitem parar, fer pauses per reconciliar-nos amb el propi passat, amb la nostra mateixa gènesi. Necessitem, també, seguir caminant sense deixar de tenir la vista posada en la meta, però oberts a les sorpreses que ens depara el camí a cada cantonada.

Recordar el passat pot ser un bon mode de consolidar la pròpia identitat i també un primer pas per a reconciliar-nos amb els orígens. Ara bé, si l'acte de recordar només serveix per lamentar-lo, no val la pena exercitar-se en el record. No hi ha dubte que, en ocasions, no és gens fàcil viure reconciliat amb la pròpia gènesi. Hi ha ferides que vénen de la infantesa, de relacions humiliants i vexatòries que deixen profundes nafres en l'estructura psíquica de la persona.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Actitudes del evangelizador (I)

Durante el mes de setembre recuperamos poco a poco el ritmo ordinario propio del año. Quienes han podido disfrutar de un tiempo de descanso vuelven al trabajo, los niños y jóvenes retoman sus estudios y en las parroquias y grupos cristianos se reinician las actividades catequéticas y formativas. En las instituciones diocesanas programamos los encuentros y actos que realizaremos durante el curso.

Para mí será el cuarto año como obispo de Tortosa. A lo largo de este tiempo he procurado conocer las realidades que existen en nuestra diócesis. Me está ayudando mucho la visita pastoral que estoy realizando a todas y cada una de las parroquias. En cada comunidad puedo constatar que se vive la inquietud por seguir anunciando el Evangelio; que hay siempre un grupo de cristianos comprometidos en la catequesis y en el servicio a los más necesitados; que muchos cristianos mantienen una fe viva y alegre muchas veces en medio del dolor y de la enfermedad; que los sacerdotes se esfuerzan de verdad por cuidar la fe de sus comunidades, a pesar de la edad avanzada de algunos de ellos y de que cada vez deben asumir más tareas; que muchos padres piden los sacramentos de la iniciación cristiana para sus hijos; que también muchos jóvenes se acercan a recibir el sacramento de la Confirmación, etc. Gracias a Dios, hay muchas realidades esperanzadoras en nuestros pueblos y ciudades.

No debemos cerrar los ojos ante los problemas que tenemos en el momento actual: la sensación de que el trabajo y el esfuerzo que hacemos no produce los frutos esperados; deseáramos también una mayor implicación de los padres en la educación cristiana de sus hijos y en la vida parroquial; nos gustaría que el compromiso que los jóvenes manifiestan al recibir el sacramento de la Confirmación fuera más firme; nos preocupa la debilidad de la institución familiar y el miedo que la mayoría de los jóvenes de hoy sienten ante el matrimonio; pensamos que si más cristianos se comprometieran en la vida de la Iglesia nuestras comunidades serían más vivas; nos puede invadir en algunos momentos la sensación de que la vida de nuestras parroquias se está empobreciendo y de que siempre son las mismas personas las que se comprometen en los diversos ámbitos eclesiales, etc.

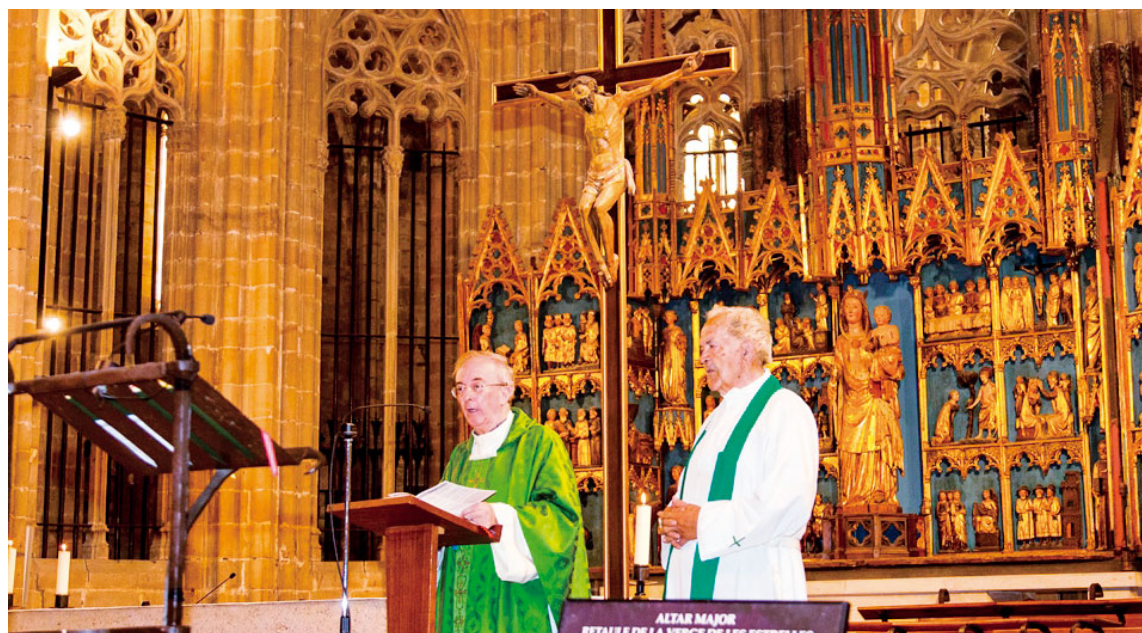
Las dificultades pueden ser afrontadas con actitudes distintas: en algún caso pueden ser un motivo para el desánimo y acabar abandonando su compromiso; algunos pueden caer en la actitud de vivir la misión sin esperanza o de la añoranza de tiempos pasados que aparentemente eran mejores.

En cambio, para quien cree en la fuerza transformadora del Evangelio, una dificultad es vista como un reto; no se acobarda ni se deja vencer por ella; vive su compromiso con la humildad de saber que su misión es sembrar y no recoger los frutos de su trabajo; no pierde la alegría a pesar de las pobreza que cada día experimentamos en la Iglesia; incluso puede llegar a vivir estas pobreza como un don porque nos pueden hacer más humildes en el anuncio del mensaje cristiano, y llegar a amarlas porque pueden ser una ocasión para una renovación interior de la vida eclesial. ¿Cómo vivimos cada uno de nosotros esta situación eclesial?

Que el Señor nos conceda la gracia de reemprender este curso con esperanza.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Celebració de l'Eucaristia amb motiu de la Festa del Renaixement

Tortosa celebrà del 21 al 24 de juliol la XXI Festa del Renaixement, recordant l'esplendor de la nostra ciutat al segle XVI. El diumenge 24 de juliol, a les 12.30 h, tingué lloc a la Catedral la celebració d'una Eucaristia amb motiu d'aquesta festa. Fou presidida pel degà del Capítol, Il·lm. José Luis Arín i concelebrada per Mn. Antonio Ripollés. Hi eren presents les autoritats municipals amb la vestimenta pròpia dels procuradors de l'època renaixentista i, unes quantes famílies representants de la noblesa tortosina. La part musical fou a càrrec del Cor Flúmine, qui interpretà alguns fragments de la Missa de Palestrina

i altres obres d'aquella època històrica. Els fidels omplien la nau central de la Catedral.

Mn. Arín a la monició d'entrada manifestà que la constància perseverant dona validesa a tota virtut, constància que tenim els cristians celebrant l'Eucaristia dominical. Dos participants de la Festa del Renaixement van proclamar les lectures pròpies del diumenge.

En l'homilia ens parlà de la fidelitat al Pare Déu i als germans que tenim al voltant.

En les pregàries, a més a més de les pròpies del dia, vam tenir un record especial per la Jornada Mundial de la Joventut que se celebrava a Cracòvia: pel Sant Pare,

bisbes, preveres, joves i per tots aquells que d'alguna manera hi van col·laborar. També vam pregar per les persones que tiren endavant la Festa del Renaixement.

S'oferí l'Eucaristia per a tots els qui altres anys van celebrar aquesta festa i ara estan ja a la Casa del Pare.

Fou una Missa molt participada. Ens vam acomiadar escoltant de nou les veus del Cor Flúmine, que van contribuir a que la celebració fos més reeixida. Donem gràcies a Déu i, que la Mare de Déu de la Cinta ens ajude a ser bons tortosins, bons germans i bons fills del nostre Pare Déu.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Misericòrdia és llum

Un dia, Jesús, va fer el miracle de tornar la vista a un cec que demanava almoïna a la vora del camí (cf. Lc 18,35-43).

L'evangelista Lluc diu que aquest cec estava assegut a la vora del camí demanant caritat (cf. v. 35). La figura d'aquest cec representa moltes persones que, també avui, es veuen marginades per raó d'una limitació física o d'algun altre tipus.

L'evangelista diu que algú de la multitud va fer saber al cec el motiu pel qual hi havia tota aquella gent i li va dir que «passava Jesús de Natzaret» (v. 37).

A diferència de la multitud, aquest cec hi veu amb els ulls de la fe. Gràcies a ella la seva súplica té una eficàcia poderosa. Efectivament, en escoltar-lo, «Jesús s'aturà i manà que li portessin el cec» (v. 40). Obrant així Jesús treu el cec de la vora del camí i el posa en el centre de l'atenció dels seus deixebles i de la multitud.

Jesús s'adreça al cel i li pregunta: «Què vols que faci per tu? Com vols que et serveixi?». Déu es fa servent de l'home pecador. I el cec ja no respon a Jesús anomenant-lo «Fill de David», sinó «Senyor». El cec demana poder

veure-hi i el seu desig és atès: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat» (v. 42).

Gràcies a la fe ara hi pot veure i, sobretot, se sent estimat per Jesús. Per això el relat acaba dient que el cec «seguiu Jesús glorificant Déu» (v. 43): es converteix en deixeble. De captaire a deixeble, també aquest és el nostre camí: tots nosaltres som captaires, tots. Sempre tenim necessitat de salvació. I tots nosaltres, cada dia, hem de fer aquest pas: de captaires a deixebles.

(Dimecres, 15 de juny de 2016.)

Dos celebraciones en el monasterio de clarisas de Tortosa

El día 7 de agosto, tuvo lugar en el monasterio de Santa Clara, la toma de hábito de María Teresa Pau Cid. La Eucaristía fue presidida por Mn. Jordi Bertomeu y concelebrada por el capellán del convento, Mn. Antonio Ripollés. Asistieron a la celebración un buen número de tortosinos amigos y colaboradores de las clarisas.

La postulante María Teresa, a partir de la toma de hábito pasó a llamarse sor María Teresa de las llagas de Cristo. En el recordatorio de la celebración hay una frase de santa Clara: «Puso una señal en mi frente para seguir el camino de la pobre-

za humilde y del amor único». La nueva novicia puede repetir con santa Clara: «Entre tantos beneficios que hemos recibido y estamos recibiendo cada día de nuestro Padre de las Misericordias, por los cuales debemos rendir acciones de gracias al mismo Señor de la gloria, uno de los mayores es el de nuestra vocación.»

El día 11 de agosto, nos encontramos de nuevo para celebrar la fiesta de santa Clara conmemorando el día de su muerte, el año 1253. La Eucaristía fue presidida por Mn. Josep Blasco y concelebrada por Mn. Antonio Ripollés, Mn. Pascual Centelles, Mn. Andreu Salvatella y Mn. José M.ª Galiana. Las hermanas clarisas cantaron la *Misa* de Angelis.

La primera lectura del profeta Oseas fue proclamada por una clarisa y la segunda carta de san Pablo a los Corintios la proclamó la novicia.

Acabó la celebración cantando el himno de santa Clara y luego las hermanas nos invitaron a tomar unas pastas y pudimos hablar con ellas en el claustro.

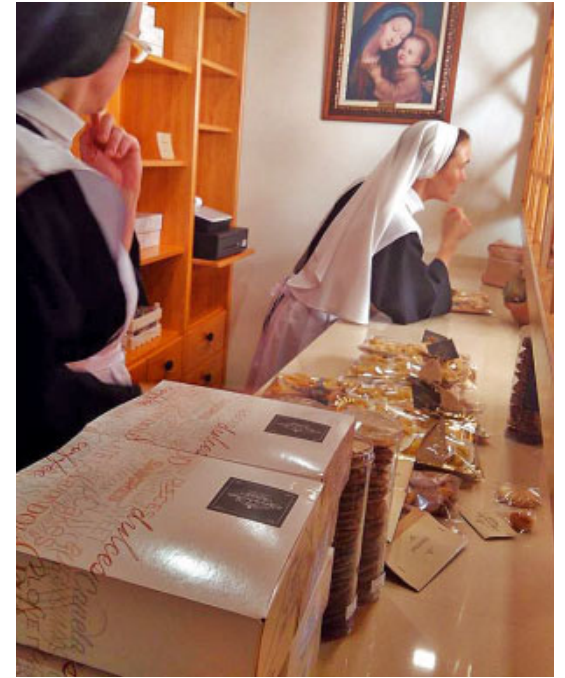
Clara de Asís fue pobre y humilde, libre y valiente. La pobreza de Clara es libertad, no sólo para seguir a Cristo, sino también para construir la fraternidad con los demás. Dos valores íntimamente unidos en el nombre «Hermanas pobres».

Muchas gracias hermanas clarisas y que el Señor les conceda nuevas vocaciones a la vida contemplativa.

Maria Joana Querol

Agustinas contemplativas de Sant Mateu

Hace poco más de un año nuestro trabajo de montar gominolas, que durante 18 años había sido nuestro medio para ganarnos el pan se nos terminó. Hubo un tiempo de búsqueda y dudas, pero ante la imposibilidad de encontrar quien nos trajese trabajo a casa vimos que debíamos tomar una iniciativa e iniciar un trabajo propio, así comenzamos un obrador para pastas y un pequeño despacho para las mismas. Este pasado 30 de julio fue el día en que abrimos las puertas para la venta y nuestra sorpresa ha sido grande y en igual proporción nuestro agradecimiento al Dios providente que ha hecho que experimentemos una acogida muy por encima de nuestras perspectivas. Le damos gracias también porque nos damos cuenta que será un medio de acercamiento de las gentes al mundo de la fe y la Iglesia, pues así nos ven y con esa conciencia vemos que se acercan. ¡Él sea siempre bendito y alabado en todas sus obras!

Hna. Gemma Anglés

AGENDA

- ▶ **Dijous 22.** Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Dolors, a les 18 h, Missa, Dia Mundial de l'Alzheimer.
- ▶ **Divendres 23.** Roquetes, a les 20 h, Confirmacions.
- ▶ **Diumenge 25.** Raval Nova de Roquetes, a les 10.30 h, Missa i processó.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a set.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i màrtir a Nàpols (s. iv); Sant Feliu de Llobregat: Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», verge mercedària, de Barcelona (s. xiii).

20. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dimecres [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Dijous [Ecle 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. A Urgell: beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys mrs.; sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

23. □ Divendres [Ecle 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí;

sta. Tecla, vg. i mr., associada a St. Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dissabte [Ecle 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. A Sant Feliu de Llobregat: Mare de Déu de la Mercè (s. xiii), patrona principal de l'arxidiòcesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Mare de Déu de la Misericòrdia; sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

Diuenge XXV de durant l'any

COMENTARI

No podeu servir Déu i el diner

La fruita madura (v. 1) simbolitza que, després de diverses amenaces de càstig i successives intercessions del profeta perquè Déu perdonés, ara el càstig és ja inevitable.

La corrupció ha madurat i crescut tant que el càstig ja no pot esperar més. Per què? Déu ja no és misericordiós i per això s'acaben les oportunitats de conversió? No!

La causa és que us abraoneu sobre els pobres dient: «Quan haurà passat la festa per poder vendre queviures... fent trampa amb les balances... i comprant un pobre amb un parell de sandàlies?». Aquest estil de vida obstinat és incompatible amb nova oportunitat de perdó i conversió.

El do de la misericòrdia divina esdevé estèril si no troba receptors humils que acullin la gràcia del perdó.

Us recomano que feu a Déu pregàries per tots els homes.

El motiu és que Déu, Salvador nostre, vol que tots els homes siguin salvats i arribin al coneixement de la veritat.

L'adjectiu «tots» hi surt cinc vegades.

Pregat pels reis i tots els qui tenen autoritat té un motiu interessant: «Perquè puguem portar una vida tranquil·la.»

A la confessió de fe clàssica «Hi ha un sol Déu», s'hi afegeix la confessió específica cristiana: «Hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist.»

Evitant interpretar «el mitjancer» com simple subordinat de Déu, destaca l'eficàcia salvífica de la mort de Jesucrist que es donà Ell mateix per rescatar tots els homes.

La paràbola de l'administrador astut d'entrada dona la impressió de lloança a un home injust i deshonest.

Cal, però, recordar que una paràbola només explica un aspecte concret (i no tot el conjunt de la veritat sencera).

Jesús no jutja la moralitat dels actes de l'administrador sinó que el lloa perquè ha estat «prudent»; és a dir, davant la nova situació (despatxat de l'administració, sense prou força per cavar, amb vergonya per anar a captar), ha trobat i emprat el mitjà adequat per assolir l'objectiu.

La prudència disposa a discernir el veritable bé i a escollir els mitjans justos per aconseguir-lo (CCE 1806).

Missatge: l'home fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Amb sentència definitiva: No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Sigui beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.

El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva glòria s'eleva més enllà del cel. / ¿Qui és com el Senyor, el nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'inclina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, / per assegurar-lo entre els poderosos, / els poderosos del seu poble. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Pregat així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: «Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.» L'administrador va pensar: «Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.» I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: «Quant deus al meu amo?» Ell li contestà: «Cent bidons d'oli.» Li digué: «Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.» A un altre li digué: «I tu, quant deus?» Li contestà: «Cent sacs de blat.» Li diu: «Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.» I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloa així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.» I jo us dic: «Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva.» L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?»

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones.»

▶ Salmo responsorial (112)

R. Alabad al Señor, que alza al pobre.

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. / Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.

El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria sobre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que habita en las alturas / y se abaja para mirar / al cielo y a la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, / Para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pueblo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldo y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podrás seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa».

Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia. Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»

Mn. José Luis Arín